

ger efter fondslovgivningen i øvrigt. For erhvervsdrivende fonde foreslås en tilsvarende fortegnelse oprettet i aktiselskabs-registeret.

Kapitel 2

Navn

Til § 2

Det foreslås i stk. 1, at fonde i deres navn skal benytte ordet »fond«. Som nævnt i bemærkningerne til § 1 anvendes i dag flere betegnelser for samme retlige begreb, uden at der knytter sig forskellige retsvirkninger til den valgte betegnelse. Udvalget har af hensyn til omverdenen i vid forstand (aftaleerhververe, legatsøgere, kreditorer m.v.) fundet behov for, at de fonde, der omfattes af loven, skal anvende en ensartet betegnelse, og foreslår, at det i nyere tid hyppigt anvendte udtryk »fond« bliver fællesbetegnelsen. Der bør imidlertid være fri adgang for fondens stifter til at vælge fondens navn, og kravet i § 2 fremtræder herefter som et krav om, at betegnelsen fond på tydelig måde indgår i institutionens navn. Kravet er efter udvalgets opfattelse f. eks. opfyldt, hvis ordet »fond« sættes i parentes efter det øvrige navn.

Udvalget har overvejet, om § 2 af hensyn til ensartetheden også burde gælde for bestående fonde. Det har imidlertid været den overvejende opfattelse, at der ikke er tilstrækkelig anledning til at pålægge bestående fonde en tilføjelse til navnet.

Bestemmelsen i *stk. 2 og 3* svarer med visse forenklinger til aktieselskabslovens § 153, stk. 2, 3 og 6. I praksis forekommer det, at fonden ønskes navngivet efter f. eks. afdøde slægtninge, til hvis minde fonden oprettes. Ved den foreslåede tekst i *stk. 2*, hvorefter alene uberettiget brug forbydes, er det hensigten at gøre klart, at denne praksis kan fortsætte.

Kapitel 3

Registrering

Til § 3

1. Som det fremgår af kapitel III og af bemærkningerne til § 1, stilles der ikke efter gældende ret noget krav om, at en fond for at være gyldigt stiftet skal godkendes af nogen myndighed eller registreres hos det offentlige. En fond kan således oprettes og dri-

ve virksomhed på grundlag af en rent privatretlig disposition uden nogen form for offentlig indsigt.

Derimod består der en adgang til at opnå stadfæstelse af fondens fundats. Herigennem opnås en offentlig anerkendelse af fonden, ligesom fonden – som et vilkår for stadfæstelsen – undergives løbende tilsyn.

Som et vigtigt led i fondsreformen finder udvalget, at alle fonde fremtidig bør registreres. Fonde er i dag vokset til en så betydelig faktor i samfunds- og erhvervslivet, at en registreringsordning – på linie med den ordning, der allerede gælder for aktie- og anpartsselskaber, og som overvejes for andre selskaber, jfr. betænkning nr. 937/1981 om kommanditselskaber – forekommer ønskelig. Herved opnås først og fremmest, at der skabes øget offentlighed omkring fondenes virksomhed. Registrering i fondsregisteret indebærer, at myndighederne, de persongrupper og foreninger m.v., som skal tilgodeses gennem fondenes virksomhed, og offentligheden bliver bekendt med eller får mulighed for at skaffe sig kendskab til fondens oprettelse, til grundlaget for fondens virksomhed (fundatsen) og til bestyrelsens sammensætning. Når dette sammenholdes med kravet om indsendelse af årsregnskab til fondsmyndigheden, jfr. udkastets § 19, stk. 2, og bemærkningerne hertil, vil der være skabt det fornødne grundlag for en bedre indsigt i fondenes forhold.

Udvalget peger tillige på, at det ikke i forbindelse med udvalgsarbejdet har været muligt at tilvejebringe statistisk repræsentative oplysninger om bestående fonde. En registreringsordning, der – som udvalget foreslår, jfr. § 43 – også omfatter eksisterende fonde, vil afhjælpe denne mangel og vil dermed tillige give et væsentligt bedre grundlag for kommende ændringer i den lovgivning, som udvalgets arbejde skal danne grundlag for.

Med hensyn til retsstillingen i de øvrige nordiske lande bemærkes, at en registreringsordning indgår i den norske lov om stiftelser, og at en sådan ordning overvejes i det svenske udvalg.

Udvalget har overvejet, om også små fonde bør registreres. Konklusionen på disse overvejelser har været, at alle fonde bør registreres, men at de fornødne hensyn til mindre fonde i givet fald kan tilgodeses gennem udvalgets forslag i § 41, stk. 2, hvorefter justitsministeren kan bestemme, at dele af lo-